

strup. Der kræves jo intet videre Forarbejde her, idet der, saa vidt mig bekendt, allerede i længere Tid har foreligget et Forslag fra Københavns Kommunalbestyrelse om en Omordning af dette Forhold, og jeg haaber derfor, at den gode og heldige Reform, som Reformpartiet nu endelig har slaaet til Lyd for, allerede kan gennemføres i denne Rigsdagssamling, for øvrigt til stor Glæde for alle os Mennesker ude i Provinserne. Jeg forudsætter naturligvis, at Regeringen, specielt den højtærede Indenrigsminister, som har med denne Sag at gøre, er enig med Partiets Ordfører i de Udtalelser, han brugte forleden, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, hvornaar han tænker at forelægge et Lovforslag herom for Rigsdagen.

Jeg ønsker dernæst at rette et Spørgsmaal til den højtærede Kultusminister, og jeg skal motivere det ganske kort. I Begyndelsen af forrige Aar konstateredes det, at Læreren i Ulbølle Skole paa Fyn havde behandlet voksne Skolepiger paa en uterlig og usædelig Maade. Denne Lærers Navn er Jens Rendbæk, og jeg skal ligeledes anføre Klagernes Navne. Det er Købmand Hoffmann i Fjellebroen, Tømrer Jens Larsen, Strandhuse, og Mejeribestyrer Henningsen, Ulbølle. Disse Klagere og Mænd ovre fra Egnen samlede med Skolekommissionen, og ved Forhøret i Skolen rejste 7 Piger sig op og bekræftede Klagens Rigtighed. Jeg skal naturligvis ikke her nærmere referere den ret uhyggelige Sag; men hvis ærede Medlemmer ønske at erfare Eksempler paa det Forhold, Læreren har gjort sig skyldig i overfor disse store Skolepiger, er jeg selvfølgelig til Tjeneste, naar de henvende sig til mig, efter at jeg har talt. Den paagældende Lærer søgte først at nægte Klagens Rigtighed, men senere erklærede han, at havde han gjort det, som Pigerne beskyldte ham for, var det sket ubevidst fra hans Side. Præsten i Sognet, en Pastor Bødtcher, erkendte Klagens Berettigelse efter de Undersøgelser, han havde anstillet, men betegnende nok henstillede han, at det ikke var værd at røre mere ved den Sag. Nu skal jeg indrømme, at man naturligvis skal være meget forsigtig med at fremsætte Beskyldninger for Usædelighed, Perversitet o. l. overfor navngivne Personer, men da nu nogle af Beboerne i Kommunen efter det Resultat, der forelaa, henvendte sig til det socialdemokratiske Blad ovre paa Fyn, tog jeg efter det oplyste ikke i Betænkning at forfølge Sagen videre, men Resultatet

blev ikke, at det offentlige straks undersøgte Sagen, men at den vedkommende beordredes til at anlægge Sag mod vort Blad, i dette Tilfælde altsaa mod mig som Redaktør af Bladet. Det er jo den sædvanlige lurvede Fremgangsmaade, som man benytter ved saadanne Lejligheder. I Stedet for at lade det offentlige undersøge de paagældende Beskyldninger rejser man Sag mod det Blad, som fører Affæren frem, og saa kan det paagældende Blad selv afholde alle Udgifter og have al den Ulejlighed, som der kræves for at komme til Bunds i Sagen. Da der nu var anlagt Sag mod Bladet, førte jeg Klagernes og Børnens som Vidner, og de bekræftede alle Rigtigheden af den Fremstilling, som var given i Bladet, men jeg maa her bemærke, at Præsten atter her optraadte som Dæksmand for den usædelige Lærer. Jeg lod nu den 11. Oktober 1907 Sagens Akter indsende til Kultusministeriet, og efter at dette havde haft et halvt Aar til at sætte sig ind i og komme til Forstaaelse af denne Sag, blev der endelig i April 1908 nedsat en Provsteret og atter efter et halvt Aars Forløb, nemlig i September i Aar, beordret kriminel Tiltale mod den paagældende Lærer. Det havde nemlig vist sig ved Vidneforhørene, jeg præsterede under Sagen, og ved den nedsatte Provsteret, at Beskyldningerne mod Læreren var fuldkommen korrekte.

Jeg gør opmærksom paa, at paa det Tidspunkt var der gaaet ca. et halvt Aar, siden Sagen blev rejst. Den højtærede Kultusminister kan altsaa just ikke siges at køre med Jernbanefart i saadanne Sager. Men saa meget mærkeligere er det, naar man hører, at Læreren i den lange Tid, han har været underkastet Undersøgelse for Sædelighedsforbrydelse, ikke har været suspenderet fra sit Embede, men uantastet har faaet Lov til at sidde som Lærer for de Børn, han har opført sig saa sjofelt overfor. Selvfølgelig har dette Forhold vakt stor og almindelig Harm hos Egnens Befolkning, og det er ogsaa ganske naturligt, at den Agtelse og Respekt, som Børnene i en Skole naturligvis maa nærme overfor deres Lærer, under disse Forhold er som blæst væk, til stor Skade for Undervisningen, og man kan vel ogsaa siges til stor Skade for Børnene selv. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Kultusminister: Hvorledes kan Ministeren forsvare at lade en Lærer, mod hvem der er rejst kriminel Tiltale for Sædelighedsforbrydelse, sidde som Lærer og Børneopdrager samtidig med, at der er rejst Sag imod